

Report

Virtual X/Tweeter space about torture and prisons in Afghanistan

Organizer: Human Rights Defender Plus

On Saturday, September 29, HRD+ hosted an event on X/Tweeter Space about the situation of detainees in the Taliban prison in Afghanistan, attended by civil activists and informed individuals. Some of the program's guests, who have themselves experienced imprisonment and torture, spoke about the conditions in Taliban prisons.

In the first part of the session, dedicated to describing the situation and the experiences of the guests, Parwana Ebrahim Khil, a women's rights activist who has spent some time in Taliban captivity, stressed that detainees are deprived of basic rights, including the right to a defense lawyer. She added that the Taliban torture prisoners by pulling out nails, giving them electric shocks, and beating them with cables, among other methods. In the women's section, women are even beaten and have their private parts abused. According to Ms. Ebrahimkhil, the Taliban do not allow prisoners to meet their families. She herself was only allowed contact with her family in order to find a guarantor for her release from prison.

Ms. Ebrahimkhil expressed concern about the continuation of this situation, stating, "I am not the first to be detained, and I will not be the last. Today, Neda Parwani, Julia Parsi and our other sisters and brothers are in prisons and being tortured, but there is no response from countries that support human rights and democracy.

Ataullah Wisa, the Executive Director of the Pen Organization, also expressed concern about the situation of prisoners in Afghanistan. He, whose brother Matiullah Wisa is among those detained by the Taliban, said the detention of opposition figures violates human rights and moral principles. Mr. Wisa, who has not received any news about his brother's fate since his brother was detained, pointed out that the detainees are being held without any legal basis. Referring to the Taliban torture methods mentioned in the report UN, he said that those who interrogate the detainees do not even know why they were arrested and who issued the arrest warrant. According to him, in many cases where civil society activists and human rights defenders are detained by the Taliban, families are not informed and some families are silenced due to threats from the Taliban. Mr. Wisa added that the information about the detainees and the reasons for their arrest in the media are forced confessions obtained through torture and coercion.

Aziza Khariandish, the executive director of women's social equality organization and an advocate for women's rights, was another guest in this X/Tweeter room and is currently advocating for some individuals detained by the Taliban. Ms. Khariandish referred to the beginning of the arrests and torture of defenders, which coincided with the Taliban coming to power, and mentioned that many people are in prison and no one knows about them while their families suffer economically. When someone is arrested by the Taliban, they do not know what they are being charged with and are tortured in the worst and most inhumane ways, Ms. Khariandish said. This torture includes deprivation of rights and placing detainees in small rooms with a large number of detainees, Ms. Khariandish said.

Ms. Khariandish said, "From what I have heard, when people approach the judiciary and legal institutions, they deny. When the Taliban force confessions from prisoners, they send them to Pul Charkhi prison, where they are held in poor hygienic and physical conditions." Ms. Khariandish stressed that prisoners are deprived of their basic rights: "The most important thing is the right to a defense

lawyer, which does not exist." In most cases, prisoners do not even know what their crime is, and they are not even told how long they will have to stay in prison."

Meanwhile, Mohammad Abolahrar Ramazpour, a human rights researcher at Lund University in Sweden and former UNAMA staff member, was another guest at this X/Space. He explained that Afghanistan's history involves torture and the imprisonment of innocent people. The use of torture as a means to extract confessions from prisoners existed during the Republic period and is now a legacy of the Taliban. Mr. Ramazpour added, "After communist rule, the Taliban's treatment of prisoners may be the second case of such treatment of prisoners in Afghanistan".

Mr. Ramazpour referred to the unusual nature of torture in Taliban prisons and said, "We see torture being used to coerce confessions, and a confession coerced by force is not acceptable under Sharia law and will not be acceptable in court." The lack of a legal and procedural process in Afghanistan has made it impossible for an accused person to defend himself.

In the last part of the X/space, dedicated to the proposed solutions to improve the situation, several recommendations were raised, summarized as follows;

- Create comprehensive documentation of the current situation.
- Coordinate and create a unified voice among the population to oppose the situation.
- Pressure the international community to pressure and impose sanctions on the Taliban.
- disseminate and expand UNAMA reports and other reports.

گزارش

نشست مجازی «شکنجه و زندان در افغانستان»

برگزار کننده: مجمع مدافعان حقوق بشر

نشست مجازی «شکنجه و زندان در افغانستان» روز جمعه ۲۹ سپتمبر با حضور جمعی از فعالان مدنی و آگاهان از سوی مجمع مدافعان حقوق بشر، در شبکه مجازی ایکس (X) برگزار شد. در این نشست وضعیت زندانیان در زندان های طالبان مورد بحث قرار گرفت و شماری از مهمانان برنامه که خود تجربه زندان های طالبان و شکنجه های آنان را داشتند نیز از چگونگی وضعیت در زندان های طالبان صحبت کردند.

در بخش نخست این نشست که به شرح وضعیت و شنیدن تجربه های مهمانان اختصاص یافته بود، پروانه ابراهیم خیل نجرابی از فعالان حقوق زنان که مدتی در بند طالبان به سر برده است، ضمن یادآوری از محرومیت زندانیان از ابتدایی ترین حقوق شان از جمله داشتن وکیل مدافع افزود، شکنجه هایی که طالبان بر زندانیان اعمال می کنند شامل مواردی چون کشیدن ناخن ها، برق دادن و لت و کوب با کیل است و شکنجه های این گروه در بخش زنان حتی شامل لت و کوب قسمتهای خصوصی بدن آنان نیز بوده است. به گفته بانو نجرابی طالبان اجازه دیدار زندانیان با خانواده های شان را نیز نمی دهند و خود وی نیز تنها برای هماهنگی با خانواده برای یافتن یک ضامن برای رهایی اش از زندان اجازه تماس با خانواده را یافته است.

بانو نجرابی با ابراز نگرانی از ادامه این وضعیت گفت: «من اولین نفری نیستم که زندانی شدم و آخرین هم نخواهم بود. امروز ندا پروانی و ژولیا پارسی و خواهران و برادران دیگر ما در زندان هستند و عین شکنجه بر آنان می گذرد، اما هیچ عکس العملی از سوی کشورهای حامی حقوق بشر و دموکراسی صورت نگرفته است.»

عطاالله ویسا، مسئول اجرایی نهاد قلم نیز با حضور در این نشست از وضعیت زندانیان در افغانستان ابراز نگرانی کرد. وی که برادر مطیع الله ویسا، یکی از بازداشت شدگان از سوی طالبان است می گوید، شرایط نگهداری از زندانیان مخالف اصول است. آقای ویسا که از زمان بازداشت برادرش تا کنون خبری از سرنوشت او ندارد می گوید، دستگیری بسیاری از زندانیان به گونه خودسر صورت می گیرد و هیچ امری برای دستگیری آنان وجود ندارد. آقای ویسا با اشاره به انواع شکنجه های طالبان که در گزارش سازمان ملل آمده است، گفت، افرادی که از زندانیان بازجویی می کنند، نمیدانند که چطور باید این کار را انجام دهند، آنان حتی نمی دانند که یک زندانی چرا دستگیر شده و امر دستگیری او از سوی چه کسی صادر شده است. به گفته وی، در بسیاری از قضایای دستگیری فعالان جامعه مدنی و مدافعان حقوق بشر از سوی طالبان، به خانواده ها هیچ اطلاعی داده نمی شود و شماری از خانواده ها نیز به دلیل تهدید طالبان به سکوت واداشته می شوند. آقای ویسا می افزاید، آنچه در رابطه با زندانیان و دلایل دستگیر شدن آنان در سانه ها انعکاس داده می شود، اعتراف اجباری است که در نتیجه اعمال شکنجه و زور از آنان گرفته می شود.

عطاالله ویسا با اشاره به وضعیت بد زندانیان و لزوم دادخواهی برای آنان گفت، بزرگان طالبان به ظلم جاری در زندان ها اعتراف می کنند، اما نمی دانند چگونه می توان جلو این وضعیت را گرفت.

عزیزه خیراندیش، مسئول نهاد برابری اجتماعی زنان و مدافع حقوق زن از دیگر مهمانان این نشست مجازی بود که این روزها در حال دادخواهی برای شماری از افراد بازداشت شده از سوی طالبان است. بانو خیراندیش با اشاره به آغاز دستگیری و شکنجه مدافعان همزمان با قدرت گیری طالبان گفت، بسیاری از افراد در زندان هستند که هیچ کس از آنان خبر ندارد و خانواده ای شان در وضعیت بد اقتصادی به سر می برند. به گفته بانو خیراندیش وقتی کسی از سوی طالبان دستگیر می شود، خودش نمی داند جرمش چیست و با بدترین و غیر انسانی ترین نوع شکنجه روبه رو می شود. این شکنجه به گفته بانو خیراندیش شامل محرومیت از روشنایی و نگهداری در اتاق انفرادی یا اتاق های کوچک با تعداد زیادی از زندانیان می شود.

بانو خیراندیش در مورد پیگیری وضعیت زندانیان توسط خانواده های شان می گوید: «طبق چیزی که به من گفته شده، وقتی خانواده ها به نهادهای عدلی و قضایی مراجعه می کنند آنان منکر موضوع می شوند. طالبان تا ماه ها این کار را ادامه می دهند و وقتی از زندانیان اعتراف اجباری گرفتند، آنان را به پل چرخی می فرستند و در آنجا در یک وضعیت بد بهداشتی و فیزیکی از آنان نگهداری میکنند.» بانو خیراندیش با اشاره به محرومیت زندانیان از حقوق اساسی شان می گوید: «چیزی که مهم است داشتن وکیل مدافع است

که وجود ندارد. زندانیان در بیشتر موارد اصلاً نمی‌دانند که جرم‌شان چیست. حداکثر کاری که صورت می‌گیرد این است که یک کمیسیون متشکل از مولوی‌های طالبان ایجاد می‌شود و تصمیم می‌گیرند، اما حتی به زندانیان گفته نمی‌شود که چه مدت قرار است در زندان بمانند.»

در همین حال محمد ابوالاحرار رامزپور، پژوهشگر حقوق بشر در انستیتوت لوند سویدن و کارمند سابق یوناما که یکی دیگر از مهمانان این نشست بود گفت، تاریخ افغانستان با شکنجه و زندانی کردن افراد مظلوم همراه بوده و به کار بردن شکنجه به عنوان وسیله‌ای برای گرفتن اقرار و اعتراف از زندانیان در زمان جمهوریت نیز وجود داشته و اکنون برای طالبان به میراث مانده است. آقای رامزپور افزود: «پس از حکومت خلقی‌ها، برخورد طالبان با زندانیان شاید دومین مورد از این دست برخوردها با زندانیان در افغانستان باشد.»

آقای رامزپور با اشاره بر غیر معیاری بودن شکنجه در زندان‌های طالبان، گفت: «می‌بینیم که از شکنجه برای گرفتن اعتراف استفاده می‌شود و اعترافی که به زور گرفته می‌شود مطابق شریعت، درست و قابل پذیرش نیست و در محکمه نیز قابل قبول نخواهد بود.» به گفته آقای رامزپور باطل اعلام شدن قوانین دوره جمهوریت از سوی طالبان و نبود روند محاکماتی و نهادی که عنوان مدعی العموم را داشته باشد باعث شده است که یک متهم نتواند از خود دفاع کند.

در بخش پایانی نشست که به طرح راهکارها برای بهبود وضعیت اختصاص یافته بود، به موضوعات مختلفی اشاره شد که خلاصه آن قرار ذیل است:

- تهیه یک مستند جامع از وضعیت کنونی
- هماهنگی و یک صدایی در میان مردم برای ایستادگی در برابر وضعیت
- فشار بر طالبان و تحریم آنان از سوی کشورهای مدافع حقوق بشر
- اعمال فشار بر جامعه جهانی
- وحدت ملی در برابر
- نشر و گسترش هرچه بیشتر گزارش یوناما و دیگر گزارش‌های مربوط